

CAGLIERO 11

Бюлетень Салезіянської Місіонерської Анімації

Видання Місіонерського Сектору для Салезіянських спільнот і друзів Салезіянських місій

ПАРОХІЯ: СПРАВЖНІЙ МІСІОНЕРСЬКИЙ ФРОНТ

Дорогі співбрати і друзі, в світлі Гасла 2016, ми продовжуємо разом з Христом цю місіонерську пригоду Святого Духа. Саме тому Генеральний Настоятель запросив нас цього року навчитися самим і навчити молодь поважати і жити в усіх можливих середовищах солідарністю з тими, хто страждає, відмовитися від власного я задля служіння іншим, прийняти життя як дар, як служіння, що змінює нас на краще і звільняє від егоїзму, надаючи сенс нашому життю.

О. Анхель пише: "Ці риси треба запропонувати і жити ними". Дуже часто місіонерське покликання народжується з сильного бажання допомогти страждачим. Згадаймо, наприклад, особливу долю блаженного Луїджі Варіари, місіонера, який допомагав прокаженим у Аква де Дьйос (Колумбія) і заснував на основі харизми Отця Боско згромадження, зосереджене на цій солідарності з особами, які страждають.

Гарного продовження цієї пригоди Святого Духа!

G. Basanès

о. Гільєрмо Базаньєс SDB
Радник у справах місій

Хоча за свого життя Отець Боско прийняв сім парохій, його завжди вважали парохом бідної покинутої молоді без парохії. Справді, Ораторія Вальдоко була "парохією, що євангелізує". Саме тому ще недавно парафіяльне служіння не сприймалося як типовий салезіянський апостолят. Це XIX Генеральна Капітула визнала парохію місцем "особливої опіки молодіжної спільноти" (ГК19, IX, 3). А у 1971 Спеціальна Генеральна Капітула визнала парафіяльне служіння "справжнім салезіянським апостолятом", який створює "численні можливості і сприятливі умови для досягнення цілей нашої місії, особливо виховання бідної молоді" (ГК20, 400-401). Тобто рішення на користь парохій було прийнято через можливість контакту і праці з молоддю та робітничим класом, як про це написано у арт. 42 Статутів і арт. 26 Регламенту. Саме у такому ракурсі парохії поміщено у Душпастирство молоді, а *Quadro di Riferimento per la Pastorale Giovanile Salesiana* поміщає "Парохію і Санктуарій, довірені салезіянам" у Діяльність салезіянського душпастирства молоді (Розд. VII), разом з Ораторією-Молодіжним центром, Школою I Центром професійної підготовки, Зкладами вищої освіти та соціальним служінням молоді. Але у сучасному глобалізованому світі контекст різко змінився. Парохія, як в місті, так і в індустріальній зоні, стала "святиною, куди приходять спрагли, щоб напитися і могли далі продовжити свій шлях, центром, звідки виходять нові місіонери" (*Evangelii Gaudium*, 28). У ній зустрічаються не лише місцеві католики, але й біженці, переселенці, послідовники інших релігій і атеїсти будь-якого віку: "народи, які дотепер неєвангелізовані", про яких говорить арт. 30 Статутів.

Тож на території парохії знаходяться не лише активні віряни, але й багато осіб, які вважають, що вважають нібито знають Христа і живуть вірою, як рутинною чи культурною справою. Немало людей отримали слабкий євангельський стимул і мають крихку християнську ідентичність. Вони або покидають віру в Христа, або ж живуть нею, не відвідуючи богослужіння, не приймаючи святі таїнства і не будучи задіяними в парафіяльну діяльність. Багато хто чув про Христа і шукає Когось, кого вони відчувають, але не знають по імені, а дехто взагалі живе повсякденням, не задумуючись про сенс життя.

Кожна парохія є справжнім місіонерським фронтом, де існує нагальна потреба звичайної душпастирської діяльності, місії *ad gentes* і нової євангелізації, як про це писав святий Іван Павло II у *Redemptoris Missio* (32-33) вже у 1990 році! Необхідно переосмислити наші салезіянські парохії, щоб вони стали місіонерськими, парохіями, що виходять на вулицю. У такій місіонерській ситуації треба, щоб салезіянська парохія вийшла за межі душпастирства утримання, яке веде до душпастирської лінії, та заново відкрила важливість і актуальність першого благовісту як ключа до душпастирського навернення, яке, в свою чергу, посприє місіонерському запалу і забезпечить радість євангелізації (*Evangelii Gaudium*, 79, 82-83).

о. Альфред Маравілья, SDB
Відділ місій

Даймо “другий шанс” бідній і обездоленій молоді.

Салезіяни приїхали в Самоа у 1981 році на прохання Кардинала Піо Таофіну’у “зробити щось для молоді”. У 1989 був заснований “Don Bosco Technical Centre” з метою дати “другий шанс” бідній і обездоленій молоді здобути спеціальність.

Понад 25 років ми продовжуємо служіння 180 молодим особам, які вчаться за чотирирічною програмою, яка забезпечує передусім загальну технічну освіту, а потім надає на вибір спеціалізації в одній з таких галузей: автомобілізм, сварка, механіка, столярство та електромеханіка. Багато наших випускників не мали можливості вчитися у традиційних навчальних закладах і мало хто очікував на життєвий успіх. Тому наші заняття в цехах і аудиторіях поєднані з серією спортивних і культурних заходів. Наші

учні вважають одним з найкращих танцювальних колективів країни і їх часто запрошують виступати з нагоди різних національних свят. Екіпаж нашого *fautasi* (довгий човен) один з найбільш сильних у країні і нещодавно представляв Самоа на церемонії незалежності Американського Самоа. Ми використовуємо комбінацію комерційної підготовки, професійної освіти, духовного виховання, спортивних і культурних заходів, щоб запропонувати студентам багату програму, націлену на їхнє щасливе і позитивне майбутнє.

Самоа це глибока релігійна, практично повністю християнська, країна. Християнська віра в країні дуже сильна і є життєво важливим аспектом самоанської культури. Щоденна молитва я невід’ємною складовою культурного спадку. Ми використовуємо цей культурний аспект з метою забезпечення того, що молитва, літургія і виховання віри були інтегровані у повсякденний навчальний процес. Наші учні отримують релігійне виховання, проводять молитву на щоденних зустрічах і беруть участь у численних реколекціях. Святкові дні відзначаються з великою радістю та захопленням. Це доповнює і поглиблює навчальну програму, яку ми пропонуємо студентам як підготовку до професійної діяльності. Ці її різні аспекти допомагають студентам поглибити знання, навички і розвинути риси, необхідні щоб стати добрими християнами і чесними громадянами.

Виклик полягає в тому, щоб надати нашій молоді можливість поглиблення віри в Ісуса Христа і відкрити радість, зумовлену зустріччю з Ним не тільки у щоденній молитві чи богослужіннях, але й у втіленні віри в повсякденне життя через служіння потребуючим особам. Таким чином ми допомагаємо їм жити вірою в особистий спосіб у контексті християнської спільноти.

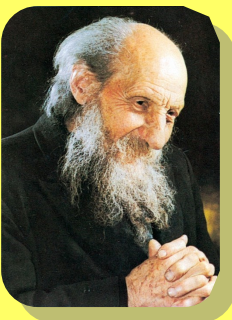
о. Кріс Форд

Австралієць, місіонер у Самоа

Свідчення салезіянської місіонерської святості

Отець П’єрлуїджі Камероні, SDB,
Генеральний Постулятор в справах канонізації святих

Слуга Божий о. Карло Креспі (1891-1982), місіонер у Еквадорі. Він наслідував Христа у Його любові до убогих, близькості до найменших, переживанні за грішників, байдужості до себе і абсолютна покора у простоті вчинків. З одного його листа (1929): “Дорогий отче Рікальдоне, я готовий до роботи, до жертвовності, до всього: щодня Господь демонструє мені лагідність Своєї любові і веде до жертви. Я прагну мати можливість відповісти і завжди працюю на славу Божу”.

Салезіянське Місійне Намірння

За салезіянські спільноти всієї Океанії (Австралія, Нова Зеландія, Самоа, Фіджі, Папуа Нова Гвінея і Соломонові Острови): щоб спільна молитва на вервиці несла радість Євангелія у наші осередки, до нашої молоді та мирян, які співпрацюють з нами.

Австралія, як і вся Океанія, є однією з перших країн, ввірених материнській опіці Марії Помічниці християн. На згадку про 200-річний ювілей з дня першого літургійного святкування Марії Помічниці (1816-2016), ми заново пропонуємо молитву на вервиці салезіянським спільнотам і осередкам, а особливо родинам нашої молоді, мирянам співпрацівникам і Салезіянській Родині.

Салезіянський Місіонерський День 2016 запрошує нас до першого благовісту Ісуса Христа в Океанії, тому місіонерську вервицю ми ввіряємо усім Салезіянам Океанії!

